

enkelte Tider af Dagen af begge Arter af Forretninger bør derimod afhjælpes paa anden Maade (se Forslaget nedenfor).

Endelig skal man henlede Opmærksomheden paa, at ganske bortset fra Forretningernes Omfang vil forskellige Lokalehensyn, saasom Pladsmangel i Jernbanelokalerne, Nødvendigheden af Nybygninger for Postvæsenet, som Regel med Tjenestebolig, osv. kunne blive af Betydning, i visse Tilfælde afgørende, med Hensyn til Udskillelsen.

I Forbindelse hermed har Kommissionen drøftet, hvorvidt det maatte være formaalstjenligt — med Henblik paa Oprettelsen af mindre Poststeder — at indføre en Stilling under Postvæsenet svarende til Stationsmestre og Strandvagtmestre, saaledes at Postbudklassen har Adgang til at avancere til nogle af disse, ligesom der kunde blive Tale om at lade et Antal af de under 15. Lønningsklasse hørende Posthuse overgaa til saadanne Posttjenestemænd ved Pladsledighed.

Der er i Kommissionen ikke nogen principiel Tvivl om, at ligesaa vel som de fra Portørklassen udgaaede Stationsmestre kan uddannes til at bestride Holdepladserne, rummer Postbudpersonalet, afgjort saadanne Kræfter, der vil kunne uddannes til at forestaa tilsvarende mindre Ekspeditionssteder under Postvæsenet. Men det er i Kommissionen bemærket, at dette ikke særlig hænger sammen med Udskillelse fra Jernbanestationer, idet tværtimod smaa Posthuse paa Steder, hvor ingen Jernbanestation findes, ofte er mindre end de nylig udskilte og bedre egnede til at forestaa af en fra Postbudklassen avanceret. Kommissionen er enig om at henstille til Administrationens Overvejelse, hvorvidt det ikke maatte være formaalstjenligt indenfor Postvæsenet at søge oprettet en Avancementsstilling for Funktionærklasserne svarende til Stationsmesterstillingen ved Statsbanerne, og til hvilken man med Tiden kunde overdrage Bestyrelsen af lignende mindre Ekspeditionssteder som Statsbanernes Holdepladser.

Kommissionen har dernæst drøftet, hvorledes Post- og Telegrafforretninger, som efter ovenstaaende forbliver i Forbindelse med Jernbane- henholdsvis Postforretninger, bedst kombineres med disse. Der opstaar da det Spørgsmaal, om det nuværende Grundlag bør bevares — Kontrakt med hver enkelt Tjenestemand og saaledes, at han ved sin Ansættelse som Stationsforstander vedkommende Sted forpligter sig til at overtage Postforretningerne — og en tilsvarende Forpligtelse for Postmestrene overfor Telegrafforretningerne. For Privatbanernes Vedkommende er Forholdet praktisk og faktisk det samme. Herefter maa Kommissionen formene, at Post- og Telegrafforretningerne ikke ensidigt kan opsiges af paagældende Jernbanel eller Posttjenestemænd. Kontrakten er da allerede af en ejendommelig Art.

Kommissionen er ikke blind for, at den nuværende Ordning ved Jernbanepostekspeditionerne, gennem Kontrakt med den enkelte Stationsforstander, rummer flere Fordele, hvilket ogsaa er erkendt af Poststyrelsen og af den i sin Tid nedsatte Kommission til Omordning af Poststyrelsen. Den paagældende Udtalelse i Postkommissionens Betænkning er aftrykt som Bilag. Det er en Fordel for Postvæsenet at have med den enkelte Person at gøre, fordi det derigennem faar et mere direkte og personligt Krav paa ham. Han paa sin Side føler sig mere forpligtet overfor Postvæsenet og mere personlig interesseret i Arbejdets gode Udførelse gennem den direkte Kontrakt og den direkte Udbetaling af Vederlaget. Under en Ordning, der gør Postforretningerne til Tjenestepligt for Stationsforstanderne og Medhjælperpersonalet, vil Arbejdet sikkert glide over paa sidstnævnte. Endvidere er man ved den hidtidige Ordning paa en nem og billig Maade kommen over Medhjælpspørgsmaalet, idet Forudsætningen har været, at den fastsatte Godtgørelse helt dækker Forretningernes Udførelse, saaledes at den enkelte Postekspeditor har haft til Pligt at forskaaffe sig den fornødne Medhjælp.